

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๙๗

พระราชบัญญัติ

ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๑

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ สุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๘๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราช บัญญัติสุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติสุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานสุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้เช่น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียก เอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีเจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๗

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕
 มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘
 มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓
 มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐
 มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓
 มาตรา ๘๘ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ และ มาตรา
 ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และ
 ให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๖ (๒)..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
 บาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน ”

มาตรา ๑๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่ง
 หมื่นบาท ”

มาตรา ๑๘ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพัน
 บาท ”

มาตรา ๑๙ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
 บาท ”

มาตรา ๒๑ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
 บาท ”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๗

มาตรา ๒๒ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๔ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือจะให้ริบตัวเรือนนั้นไว้ก็ได้”

มาตรา ๒๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๐ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และของนั้นให้ริบเสีย”

มาตรา ๓๓ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๔ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท....”

มาตรา ๕๓ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

มาตรา ๕๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๕๗ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๖๐ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือสามเท่าจำนวนค่าภาษีที่ขอคืน หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๖๖ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๗๐ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗๒ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท....”

มาตรา ๗๔ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และสินค้าที่ได้บรรทุกลง หรือขนขึ้น หรือวาง หรือเหลืออยู่ในเรือนั้น ให้ริบเสีย”

มาตรา ๘๐ ..... “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๘๑ ..... “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท สำหรับหีบห่อหนึ่ง ๆ ที่ไม่ได้แสดง นอกจากค่าภาษีที่ต้องเสียสำหรับของนั้น”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๕๓ ..... “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๕๕ ..... “ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินห้าหมื่น
บาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๑๑๐ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
บาท.....”

มาตรา ๑๑๔ ..... “ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินหนึ่ง
หมื่นบาท”

มาตรา ๑๑๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
บาท”

มาตรา ๑๑๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
บาท”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๔๕ และมาตรา
๖๘ แห่งพระราชบัญญัติสุทธการ พุทธศักราช ๒๕๖๕ ซึ่ง
ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสุทธการแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๗๔ และให้ใช้อัตราโทษต่อไป
นแทน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๔๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท.....”

มาตรา ๖๘ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๔๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนแทน

มาตรา ๑๑ ..... “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท...”

มาตรา ๑๒ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๔๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนแทน

มาตรา ๑๕ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๖ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๒ ..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนั้นให้ถือว่าเป็นอันคุ้มครองทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็กน้อยๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดสำคัญผิด หรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริสุทธิ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใดๆ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๗

หรือฐานหลักเลียง หรือพยายามหลักเลียงด้วยประการใด ๆ
บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักัด
หรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นไว้ เป็นเพราะเหตุใด
จึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด ”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และ
มาตรา ๑๐๒ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๔๖๕

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๓ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่ม
เติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑)
พุทธศักราช ๒๔๘๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๖
แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และมาตรา ๕
และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑) พุทธ
ศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าแล้วแล้วเกิน
กว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบ
ด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรม
ตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการทบทวน
กรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๙๗

ผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิด
อันนั้น

มาตรา ๑๐๒ ตี ให้อธิบดีมีอำนาจส่งจ่ายเงินสินบนและ
รางวัลตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจาก รัฐ
มนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีสกุลการ หรือของต้องห้าม
ต้องกักตุนในการนำเข้ามาน หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร
ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าขาย
ของกลาง แต่กรณีที่ได้รับของกลาง หรือของกลางไม่อาจ
จำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายที่ไม่มีผู้
แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและ
รางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าปรับ แต่ในรายที่ไม่มีผู้แจ้งความ
นำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาด และเจ้าหน้าที่ผู้
สำรวจเงินอากรตรวจพบ เป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้
จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บ
เพิ่มเติมได้”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๓

มาตรา ๑๐ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมีสิ่งซึ่งต้องห้าม หรือสิ่ง
มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นสิ่งต้องจำกัด หรือเป็นสิ่งลักลอบ
หนีสกุลการไว้ในครอบครอง ให้อธิบดี พนักงานสกุลการผู้
ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี พนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็น บันทึก
ถ้าเสนอต่อศาลในเมื่อมีการดำเนินคดี ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า
เป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้น และ
ผู้นั้นได้นำสิ่งนั้นเข้ามาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือนำเข้ามา
โดยการลักลอบหนีสกุลการ แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์
ได้เป็นอย่างอื่น

ให้นำบทบัญญัติในวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การกระทำผิด
ต่อกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกนอก และการ
นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง และกฎหมาย
ว่าด้วยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๑ สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัติ
เมื่อยึดไว้ครบสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติ
ถ้าเจ้าของ หรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอา ให้ถือว่าเป็น
สิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๓

มาตรา ๑๒ เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใด เป็นเขตควบคุมสุลการ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนด เขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมสุลการ

ภายในเขตควบคุมสุลการ ให้

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นของพนักงานสุลการตลอดไป ไม่ว่า ในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานสุลการต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานสุลการด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าใน หรือออกไป หรือพักอยู่ใน หรือผ่านเขตนั้น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนี้น้อยในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยสุลการ และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่น่าพอใจของพนักงานสุลการ พนักงานสุลการมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นในเวลากลางคืนจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

มาตรา ๑๓ ภายในเขตควบคุมศุลกากร อธิบดีมีอำนาจประกาศให้ผู้ทำการค้าสินค้าชนิดใด ตามลักษณะเงื่อนไขใดที่อธิบดีกำหนดไว้ จัดให้มีสมุดควบคุมตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้ลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้าชนิดนั้นในการประกอบการค้าเป็นรายวันในสมุดนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศตามความในวรรคก่อน ให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในสมุดควบคุมเป็นรายวัน

ถ้าการตรวจแสดงให้เห็นว่ามีสินค้าขาดหรือเกินจำนวนที่ควรจะปรากฏตามสมุดควบคุม ในเมื่อคำนึงถึงจำนวนสินค้าที่ผู้ทำการค้าสมควรมีไว้เพื่อใช้สอยเอง และให้ครอบครัวใช้สอยตามปกติแล้ว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้าซึ่งขาดหรือเกินนั้นได้นำมาไว้ในครอบครองของผู้ทำการค้า หรือย้ายขนไปโดยผิดกฎหมาย แล้วแต่กรณี โดยยังไม่ได้ชำระค่าอากร

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๔๗

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจประกาศระเบียบพิเศษในเขตควบคุมศุลกากร ซึ่งจะต้องอยู่ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ และให้มีแผนที่แสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ภายในบริเวณพิเศษนั้น ผู้ใดมีสินค้าเพื่อการค้าของตน หรือของผู้อื่น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้ชำระค่าอากร เว้นแต่จะแสดงให้เห็นที่พอใจว่าได้ชำระอากรแล้ว

ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไป หรือออกมา หรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตขนซึ่งพนักงานศุลกากรได้ออกให้ และต้องแสดงใบอนุญาตขนนั้นเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกร้อง

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ วรรคสาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
เนื่องจากอัตราโทษปรับตามกฎหมายคุ้มครองการในปัจุบันได้กำหนดขึ้น
ไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๕ ในขณะที่ปัจจุบันอัตราโทษปรับที่ค่าเกินไป
ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวและ
ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้นจึงต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นสืบเท่าของ
อัตราโทษเดิม ทั้งการยึดของกลางในการกระทำความผิดกฎหมายคุ้มครองการ
ในกรณีไม่มีผู้ต้องหา กว่าจะตกเป็นของแผ่นดิน จะต้องยึดไว้จน
ครบหกเดือนโดยผู้ผิดมิได้สิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาจึงจะตกเป็นของแผ่นดิน
เป็นการล่าช้ามากเกินไปสมควรโดยไม่จำเป็น ทำให้ของกลางนั้นเสื่อม
คุณภาพ ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญหาอย่างใดแล้ว และเป็นเหตุให้ผู้แจ้ง
ความจำนั้บและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมได้รับเงินสินบนและรางวัลดำซ้ำไปด้วย
เป็นผลเสียในการปราบปรามจึงจำเป็นต้องย่นระยะเวลาให้สั้นเข้า ดังนี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

การมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเงินได้ ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากร ก็เนื่องจากขณะปรากฏว่า มีคดีกระทำผิดกฎหมายศุลกากรเกิดขึ้นในสวนภูมิภาคนั้นจำนวนมาก ทั้งบางรายเกิดขึ้นในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากรตั้งอยู่ การที่จะส่งเรื่องมาให้อธิบดีกรมศุลกากรทำการเปรียบเทียบปรับทุก ๆ รายเป็นการล่าช้าและยุ่งยากมาก สมควรมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเงินได้ ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากรได้ และจำหวับลคดีที่ราคาของกลางรวมค่าอากรเกินกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท ก็สมควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากรผู้แทนกระทรวงการคลังและผู้แทนกรมตำรวจทำการเปรียบเทียบ แทนที่จะให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมศุลกากรแต่ผู้เดียว เพื่อเป็นการรัดกุมรอบคอบเป็นประโยชน์แก่ราชการยิ่งขึ้น การกำหนดจ่ายเงินคืนบนและรางวัลนั้นได้ เพื่อเป็นประกันแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม เป็นกำลังน้ำใจสืบเสาะและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายศุลกากร จึงสมควรกำหนด การจ่ายเงินคืนบนและรางวัลสำหรับการจับกุม การกระทำผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร ฐานฉ้อโกง และตรวจพบเงินอากรขาดไว้ในกฎหมายศุลกากรให้เป็นการเน้นหนักยิ่งขึ้น ซึ่งการพึงผู้ต้องหา

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๓

ในความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรอยู่ในขณะนั้น ผู้กล่าวหาขอมมีหน้าที่
นำสืบ ซึ่งมีทั้งหาพยานหลักฐานได้ ไม่เพียงพอที่จะลงโทษผู้ต้องหาได้
ถ้าให้อำนาจแก่อธิบดีกรมศุลกากร พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้ง
เป็นพิเศษจากอธิบดี และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ บันทึกข้อ
เท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็นการกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว
เสนอต่อศาล โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริง
ที่ชัดเจนในบันทึกนั้นยกขอมเป็นผลดีในทางคดี เพราะหน้าที่นำสืบ
ตกอยู่แก่จำเลย นอกจากนั้นแล้วสมควรกำหนดเขตควบคุมศุลกากร
เพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนี
ศุลกากรโดยเข้มงวด ทั้งนี้เนื่องจากตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันมี
บทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจค้นและป้องกันการ
ลักลอบหนีศุลกากรไม่เพียงพอ ส่วนการกำหนดเขตควบคุมศุลกากร
พิเศษ ก็เนื่องจากขณะบางท้องที่ริมพรมแดนเป็นที่กักคุนสินค้าที่
ลักลอบหนีศุลกากร และไม่มีบทกฎหมายที่จะปราบปรามได้ จึงสมควร
ที่จะกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษ เพื่อปราบปรามให้หมดสิ้นไป
ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่รัฐในการที่จะเก็บอากรได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น.